

MAMMA ROPAR på mig från nedervåningen och jag drar mig sakta upp ur en djup sömn. Det är juni. Himlen där ute är alldeles klarblå. På avstånd skymtar Central Park och dess lysande gröna träd mot himlen. Jag drömde om Miah.

– Elisha, ropar Marion igen.

Hon låter orolig och jag vet att hon står där nedanför trappan och glider med handen fram och tillbaka över räcket medan hon väntar på att jag ska svara. Men jag kan inte svara än. Inte nu.

Har du en pojkvän? frågade Marion den där hösten när Miah var ny. Och jag ljög och sa att jag inte hade det.

Hon står vid dörren nu, med armarna i kors framför sig.

– Dags att gå upp nu, älskling. Hur är det med dig?

Jag nickar och fortsätter stirra ut genom fönstret, medan håret hänger ned över ögonen och den varma pyjamasen klibbar mot huden.

Nej, Marion, jag har ingen pojkvän. Inte nu. Inte längre.

Hon kommer fram till sängen och sätter sig intill mig. Jag känner sängen sjunka ihop under hennes tyngd, känner doften av hennes parfym.

– Jag drömde om Miah i natt, säger jag mjukt och lägger huvudet mot hennes axel. Ute på gatan tutar taxibilarna.

Under de tysta sekunderna mellan deras skrån hör jag fågelkvitter. Och mina egna andetag.

Marion rör handen över mitt huvud. Sakta. Mjukt.

– Var det en bra dröm?

Jag rynkar pannan.

– Ja... jag tror det. Men jag kommer inte ihåg allting.

– Kom ihåg det du kan, Elisha, viskar Marion och pussar mig på pannan. Kom ihåg det du kan.

Jag blundar igen.

Och kommer ihåg det jag kan.

Kapitel I

JEREMIAH VAR SVART. Han kände det. Hur solen tryckte sig hårt och varmt in i huden om sommaren. Ibland kändes det som om han svettade ur sig svarta oljepärlor. Han kände sig varm innanför huden, skyddad. Och i Fort Greene i Brooklyn – där alla verkade ha olika nyanser av svart hud – trivdes han med sig själv när han gick runt i kvarteret.

Men tog han ett steg där utanför. På bara ett steg var det som om huden fick en annan vikt. Den blev tyngre.

Killar med ljusare hy – alltså, visst hände det att han gjorde narr av dem. Men alla skrattade. Alla drev med alla. Samma killar kunde vara minst lika störiga mot honom. Hans bästa vän, Carlton – bisart namn för övrigt – hade en vit mamma och en svart pappa, men påstod jämt att han var helsvart. Ibland när de stod och sköt på korgen kunde Carlton börja jiddra om hur svart Jeremiah var. Han menade inget illa. Det var bara som ett sätt att umgås. Ibland skrattade de så mycket att tårarna rann över ansiktet. Skrattade och pekade och